

Meditacions: 2n diumenge de sant Josep

Segona reflexió per a meditar durant els set diumenges de sant Josep. Els temes proposats són: sant Josep, pare estimat; model de pare; patró de la família.

- Sant Josep, pare estimat
- Model de pare
- Patró de la família

.....

A L'ORACIÓ pronunciada per Crist a Getsemaní es manifesta la proximitat i el poder de Déu: «*Abbà*, Pare, tot t'és possible» (Mc 14, 36). Podem pensar que Jesús, anys abans, s'adreçà molts cops amb aquesta mateixa exclamació a Josep, el seu pare a la terra: *abbà*, papà. Per això el patriarca, en la seva humanitat igual a la nostra, és en cert sentit una icona de la paternitat de Déu. Així ho ha entès al llarg dels segles la pietat popular i ho han fet també els artistes, representant sant Josep amb un rostre idèntic al del Pare.

Sant Josepmaria notava que Déu és el primer que estima sant Josep de manera especialíssima. Déu, en preparar un pare terrenal per Jesús, de manera similar a com ho havia fet amb Maria, escollí un home especial, just, la santedat del qual atreia els altres i omplia de pau el seu entorn.

«La Sagrada Escripura explica molt poc de sant Josep. Sembla que tenia un gran interès de passar ocult, i el Senyor li ha concedit aquesta virtut tan bonica (...). Immediatament després de la Verge, estic segur que en santedat ve Josep. I sant Josep ha tractat tant a la Verge i al Nen Déu que fins a la litúrgia es posa —com diria jo?— afectuosa... Sant Josep és ple de virtuts admirables. Seria encantador, i tindria a més un caràcter ple de fortalesa, de fermesa i de suavitat a la vegada»^[1].

És molt significatiu que, en la genealogia de Jesucrist que ens detalla l'evangeli de sant Mateu, el fil d'unió entre generacions sigui la paternitat: Abraham engendrà Isaac, Isaac engendrà Jacob, etc. Però, en arribar a la darrera baula, l'evangelista trenca la seqüència anotant: «Jacob va ser el pare de Josep, l'espòs de Maria, de la qual nasqué Jesús, l'anomenat

Messies» (*Mt* 1, 16). La paternitat li toca a sant Josep no per haver engendrat a Jesús sinó per ser l'espòs de la Verge Maria. Sant Josep és un «pare que sempre ha estat estimat pel poble cristià»^[2] justament per ser l'espòs estimat de la nostra Mare. És la bellesa i grandesa del matrimoni el que funda la seva paternitat. I aquell pare i espòs, estimat per tants fidels, ens pot preguntar: «Confies en els meus desvetllaments per tu? Confies en el desig que tinc d'apropar-te a l'amor de Déu?».

«JOSEP, FILL DE DAVID, no tinguis por de prendre Maria, la teva esposa, a casa teva: el fruit que ella ha engendrat ve de l'Esperit Sant. Tindrà un fill, i li posaràs el nom de Jesús» (*Mt* 1, 20-21). En aquestes breus paraules de l'evangelista podem descobrir-hi tres coses:

primer, el caràcter personal de l'elecció divina —que es manifesta en l'ús dels noms propis

«Josep», «Maria» i «Jesús»— després, la relació que els unirà —«la teva esposa»—; i, en tercer lloc, la responsabilitat que Déu confereix al patriarca —tu «li posaràs el nom de Jesús»—. En la vida de Maria i de Josep tot està en relació amb Jesús, tot està ordenat cap a ell. Aquest amor matrimonial es tradueix en un mirar junts el seu fill per, així, com a pare i mare, participar en l'obra de la redempció. La major part dels cristians viuen la seva fe precisament així, dins el matrimoni, ja que es tracta d'una vocació, un camí per mirar i anar cap a Jesucrist.

En una ocasió, una mare de família que havia quedat vídua preguntà a sant Josepmaria com omplir el buit deixat pel seu espòs: «Sigues molt devota de sant Josep —respongué el fundador de l'Opus Dei—. Sant Josep

tirà endavant la família de Natzaret, i
tirarà endavant també la teva. Fes-te
amb una imatge de sant Josep,
tingues-li devoció, encén-li
pietosament un llum de tant en tant,
com les nostres mares, com les
nostres àvies: totes les velles
devocions són actuals, no n'hi ha ni
una que no ho sigui»^[3]. Ja santa
Teresa, segles enrere, animava a
totes les ànimes a confiar sense
reserves en sant Josep: «Voldria jo
convèncer a tothom que fossin
devots d'aquest gloriós sant, per la
gran experiència que tinc dels béns
que obté de Déu»^[4].

El sant patriarca, en haver rebut la
missió d'educar el Fill de Déu,
d'agafar-lo de la mà per acompanyar-
lo en les seves primeres passes en
tants àmbits de la vida, pot ser una
ajuda per a totes les famílies i per a
tot apòstol. Sant Josep educà el Nen
Jesús en: com relacionar-se amb les
altres persones, en la feina, en

l'atenció de la Sagrada Escripura portant-lo els dissabtes a la sinagoga... «La missió de sant Josep és certament única i irrepetible, perquè absolutament únic és Jesús. I, tot i això, en custodiar Jesús, educant-lo en el creixement en edat, saviesa i gràcia, ell és model per a tot educador, en especial per a tot pare»^[5].

SANT JOSEP té un paper propi i insubstituïble en la configuració de la Sagrada Família. «L'encarnació del Verb en una família humana, a Natzaret, commou com a novetat la història del món. Necessitem submergir-nos en el misteri del naixement de Jesús, en el sí de Maria a l'anunci de l'àngel, quan germinà la Paraula dins seu; també en el sí de Josep, que donà el nom a Jesús i es feu càrrec de Maria»^[6]. El patriarca,

per aquella particular crida a constituir la família de Jesús, aprèn a ser pare, col·labora en la preparació del Fill per al compliment de la seva missió. I, ahora, es troba permanentment al costat de la seva esposa, ajudant-la en la tasca de ser Mare de Déu. Per això, sant Josep és patró del naixement i del desenvolupament de les nostres famílies.

«La família és certament una gràcia de Déu, que deixa traslluir el que ell és: amor. Un amor senceraament gratuït, que sustenta la fidelitat sense límits, fins i tot en els moments de dificultat o abatiment»^[7]. Sant Joan Pau II deia que el futur de la humanitat passa per la família perquè és on, generalment, desenvolupem els fonaments més importants per tenir una vida feliç, tot i que Déu també pugui tenir altres camins, ja que cada persona és única. Per això acudim especialment a sant

Josep, patró de la família, perquè ens ajudi a viure i a mostrar la seva bellesa, segons el model de Natzaret.

«No tinguem por de convidar Jesús a la festa de noces, de convidar-lo a casa nostra, perquè estigui amb nosaltres i protegeixi la família. I no tinguem por de convidar també la seva mare Maria. Els cristians, quan es casen “en el Senyor”, es transformen en un signe eficaç de l'amor de Déu. Els cristians no es casen només per ells mateixos: es casen en el Senyor a favor de tota la comunitat, de tota la societat»^[8]. A sant Josep, espòs de la benaurada Verge Maria, li implorem diàriament amb aquesta súplica: Déu et feu pare i senyor de casa seva, així que, pregueu per nosaltres!

[1] Sant Josepmaria, Notes d'una reunió familiar, 10-VII-1974.

[2] Francesc, carta apostòlica *Patris corde*, n. 1.

[3] Sant Josepmaria, Notes d'una reunió familiar, 26-VI-1974.

[4] Santa Teresa de Jesús, *Llibre de la vida*, 6, 7.

[5] Francesc, Audiència general, 19-III-2014.

[6] Francesc, ex. apostòlica *Amoris laetitia*, n. 65.

[7] Benet XVI, Àngelus, 28-XII-2008.

[8] Francesc, Audiència general, 29-IV-2015.

.....

opusdei.org/ca/meditation/
meditacions-2n-diumenge-de-sant-
josep/ (13/12/2025)